

Tredje sessionen (1989)

Allmän kommentar nr 1: Konventionsstaternas rapportering

1. Rapporteringsskyldigheterna som ingår i del IV i konventionen är framför allt utformade för att hjälpa konventionsstaterna att uppfylla sina skyldigheter enligt konventionen och dessutom utgöra en grund för rådet för att, med bistånd av kommittén, fullgöra sina åligganden att övervaka konventionsstaternas överensstämmelse med sina skyldigheter och underlätta förverkligandet av de ekonomiska, sociala och kulturella rättigheterna i enlighet med bestämmelserna i konventionen. Kommittén anser att det skulle vara felaktigt att betrakta rapporteringen som huvudsakligen en processfråga, som enbart är avsedd att uppfylla varje konventionsstats formella skyldighet att rapportera till ett lämpligt internationellt övervakningsorgan. Tvärtom kan och ska, mot bakgrund av konventionens ordalydelse och anda, processerna för förberedelse och inlämning av rapporter från staterna i själva verket bidra till att uppnå en rad olika mål.

2. Ett *första mål*, som är av särskild betydelse för den inledande rapporten, som ska lämnas in inom två år efter konventionens ikraftträdande för den berörda konventionsstaten, är att garantera att en omfattande granskning görs beträffande nationell lagstiftning, administrativa regler och praxis i ett försök att garantera största möjliga överensstämmelse med konventionen. En sådan granskning kan till exempel utföras tillsammans med de relevanta nationella ministerierna eller andra myndigheter som ansvarar för beslutsfattande och genomförande inom de olika områden som omfattas av konventionen.

3. Ett *andra mål* är att garantera att konventionsstaten regelbundet övervakar den faktiska situationen med avseende på alla rättigheterna, och således är medveten om i vilken utsträckning de olika rättigheterna åtnjuts, eller inte, av alla personer inom deras territorium eller dess jurisdiktion. Enligt kommitténs erfarenhet är det uppenbart att detta mål inte endast kan uppnås genom att sammanställa nationell statistik eller bedömningar, utan även kräver att särskild uppmärksamhet ägnas åt särskilt problematiska regioner eller områden och alla grupper eller undergrupper som verkar vara särskilt utsatta eller missgynnade. Det första viktiga steget mot att främja förverkligandet av ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter är således en diagnos och kunskap om den nuvarande situationen. Kommittén är medveten om att denna process för övervakning och insamling av information är potentiellt tidskrävande och kostsam och att internationellt bistånd och samarbete, enligt artikel 2, punkt 1, och artiklarna 22 och 23 i konventionen, kan behövas för att vissa konventionsstater ska kunna uppfylla de relevanta skyldigheterna. Om detta är fallet och konventionsstaten drar slutsatsen att den inte har kapacitet att genomföra övervakningsprocessen, som är en integrerad del i alla processer utformade för att främja godtagbara mål för den allmänna ordningen och oundgängliga för ett effektivt genomförande av konventionen, kan den notera detta förhållande i sin rapport till kommittén och ange karaktären och omfattningen av det internationella bistånd som den kan behöva.

4. Även om övervakningen är avsedd att ge en detaljerad översikt över den nuvarande situationen, är det främsta värdet med en sådan översikt att lägga grunden för utarbetandet av tydligt fastställda och noggrant riktade strategier, bland annat upprättandet av prioriteringar som speglar bestämmelserna i konventionen. Därför är ett *tredje mål* för rapporteringsprocessen att göra det möjligt för regeringen att visa att ett sådant principiellt utformat beslutsfattande verkligen har genomförts. Även om denna skyldighet endast är uttrycklig i artikel 14 i konventionen ifall "obligatorisk och kostnadsfri grundskoleutbildning"

ännu inte garanteras för alla, är en jämförbar skyldighet att "utforma och anta en detaljerad plan över åtgärder som är nödvändiga för att gradvis ... genomföra" alla rättigheterna i konventionen tydligt uttalad genom skyldigheten i artikel 2, punkt 1, att vidta åtgärder "med alla lämpliga medel".

5. Ett *fjärde mål* i rapporteringsprocessen är att underlätta den offentliga granskningen av regeringens politik med avseende på ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter och att uppmuntra deltagandet av de olika ekonomiska, sociala och kulturella sektorerna i samhället vid utformningen, genomförandet och översynen av den relevanta politiken. Vid granskningen av tidigare rapporter välkomnar kommittén det faktum att ett antal konventionsstater, som återspeglar olika politiska och ekonomiska system, har uppmuntrat bidrag från dessa icke-statliga grupper vid utarbetandet av sina rapporter enligt konventionen. Andra stater har säkerställt en bred spridning av sina rapporter i syfte att möjliggöra kommentarer från den stora allmänheten. På detta sätt kan utarbetandet av rapporten och dess behandling på nationell nivå komma att bli av minst lika stort värde som den konstruktiva dialogen på internationell nivå mellan kommittén och företrädare för den berörda staten.

6. Ett *femte mål* är att skapa en grund med hjälp av vilken konventionsstaten själv, samt kommittén, effektivt kan utvärdera i vilken utsträckning framsteg har gjorts mot förverkligandet av skyldigheterna i konventionen. För detta ändamål kan det vara användbart för staten att identifiera särskilda riktmärken eller mål som kan användas för att mäta sina prestationer inom ett visst område. Det är till exempel allmänt vedertaget att det är viktigt att ställa upp konkreta mål för minskningen av barnadödligheten, omfattningen av vaccination av barn, kaloriintaget per person, antal personer per vårdgivare osv. På många av dessa områden är globala riktmärken av begränsad betydelse, medan nationella eller andra mer specifika riktmärken kan ge en mycket värdefull indikering av framstegen.

7. I detta sammanhang vill kommittén påpeka att konventionen lägger särskild vikt vid begreppet "gradvis förverkligande" av de relativa rättigheterna och att kommittén av den anledningen uppmanar konventionsstaterna att i sina periodiska rapporter inkludera information som visar framstegen över tid med avseende på det effektiva förverkligandet av de relevanta rättigheterna. Av samma anledning är det uppenbart att både kvalitativa och kvantitativa data är nödvändiga för en korrekt bedömning av situationen.

8. Ett *sjätte mål* är att göra det möjligt för konventionsstaten att själv utveckla en bättre förståelse av uppstådda problem och brister i arbetet med att gradvis förverkliga hela omfattningen av ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter. Av denna anledning är det viktigt att konventionsstaterna i detalj rapporterar om de "omständigheter och svårigheter" som förhindrar ett sådant förverkligande. Denna process av identifiering och erkännande av relevanta svårigheter ger sedan den ram inom vilken en mer lämplig politik kan utformas.

9. Ett *sjunde mål* är att göra det möjligt för kommittén och konventionsstaterna i sin helhet att underlätta informationsutbytet mellan stater och att utveckla en bättre förståelse av gemensamma problem som staterna ställs inför och en bättre uppskattning av typen av åtgärder som kan vidtas för att främja ett effektivt förverkligande av alla rättigheterna i konventionen. Denna del av processen gör det också möjligt för kommittén att identifiera de lämpligaste medlen med vilka det internationella samfundet kan hjälpa staterna i enlighet med artiklarna 22 och 23 i konventionen. För att betona den betydelse som kommittén fäster vid detta mål, kommer en separat allmän kommentar om dessa artiklar att diskuteras av kommittén vid dess fjärde session.